

Sygn. akt II AKa 388/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSA Grażyna Świdorska - Wandor (spr.)

Sędziowie: SSA Krzysztof Noskowicz

SSO del. Alina Miłosz-Kloczkowska

Protokolant: referent-stażysta Aleksandra Urbanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Mirosława Kido

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2014 r.

sprawy

Z. K.

o wydanie wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Słupsku

z dnia 20 sierpnia 2014 r., sygn. akt **II K 41/14**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację obrońcy skazanego za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. C. – Kancelaria Adwokacka w G. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych brutto tytułem nieopłaconej należności za obronę z urzędu skazanego w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Z. K. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 26 maja 2003 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 649/01 za:

a) ciąg przestępstw popełnionych: dwóch w nocy z 20/21 czerwca 2001 roku i jednego popełnionego w nocy z 28/29 maja 2001 roku na podstawie art. z art. 279 § 1 k.k. przy zast. art. 91 § 1 k.k. karę roku i 4 /czterech/ miesięcy pozbawienia wolności,

b) przestępstwo popełnione w nocy z 26/27 lipca 2001 roku na podstawie art. 279 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności,

c) przestępstwo popełnione w nocy z 25/26 maja 2001 roku na podstawie art. 279 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. na karę 10 /dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 k.k. jako karę łączną wymierzono karę 2 /dwóch/ lat pozbawienia wolności, na poczet której z mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 1 sierpnia 2001 roku do dnia 2 października 2001 roku; wyrok uprawomocnił się w dniu 13 listopada 2003 roku;

2. Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 12 stycznia 2004 roku w sprawie o sygnaturze akt VI K 761/03, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 30 marca 2004 roku w sprawie VI Ka 122/04 za:

a) ciąg trzech przestępstw popełnionych w dniu 10 czerwca 2003 roku na podstawie art. 226 § 1 k.k. przy zast. art. 91 § 1 k.k. na karę 3 /trzech/ miesięcy ograniczenia wolności, z zobowiązaniem na podstawie art. 34 § 1 i 2 k.k. oraz art. 35 § 1 i 3 k.k. do wykonywania po 20 /dwadzieścia/ godzin miesięcznie nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd,

b) przestępstwo popełnione w dniu 10 czerwca 2003 roku na podstawie art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 3 /trzech/ miesięcy ograniczenia wolności, a na podstawie art. 34 § 1 i 2 k.k. oraz art. 35 § 1 i 3 k.k. zobowiązano go do wykonywania po 20 /dwadzieścia/ godzin miesięcznie nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd,

przy czym na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 i 3 k.k. i art. 91 § 2 k.k., jako karę łączną wymierzono karę 6 /sześciu/ miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 20 /dwudziestu/ godzin w stosunku miesięcznym; na poczet łącznej kary ograniczenia wolności z mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 11 i 12 czerwca 2003 roku; wyrok uprawomocnił się w dniu 30 marca 2004 roku;

3. Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 13 grudnia 2005 roku w sprawie o sygnaturze II K 190/05, zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 20 maja 2006 roku, o sygn. akt VI Ka 157/06 za:

a) przestępstwo popełnione w okresie od listopada 2003 roku do lipca 2004 roku na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii /Dz.U. nr 179 poz. 1485/ w zw. z art. 11 § 3 k.k. na karę 3 /trzech/ lat pozbawienia wolności oraz 80 /osiemdziesiąt/ stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 /dwudziestu/ złotych,

b) przestępstwo popełnione w okresie od początku 2002 roku do lipca 2004 roku na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii /Dz.U. nr 179 poz. 1485/ przy zast. art. 11 § 3 k.k. na karę 2 /dwóch/ lat pozbawienia wolności,

c) przestępstwo popełnione w lipcu 2004 roku na podstawie art. 282 k.k. na karę roku pozbawienia wolności,

d) przestępstwo popełnione w lipcu 2004 roku na podstawie art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. nr 179 poz. 1485) przy zast. art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. na karę roku i 2 /dwóch/ miesięcy pozbawienia wolności i 80 /osiemdziesiąt/ stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 20 /dwadzieścia/ złotych,

e) czyn ciągle popełniony w sierpniu i wrześniu 2004 roku i okresie letnim 2002 roku na podstawie art. 190 § 1 k.k. przy zast. art. 91 § 1 k.k. na karę 8 /ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności,

f) przestępstwo popełnione w dniu 27 października 2004 roku na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. nr 179 poz. 1485) na karę 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności,

g) przestępstwo popełnione w dniu 23 października 2004 roku na podstawie art. 190 § 1 k.k. na karę 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności,

h) przestępstwo popełnione w sierpniu 2003 roku na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. na karę roku pozbawienia wolności,

i) przestępstwo popełnione w okresie od dnia 28 kwietnia 2004 roku do dnia 20 października 2004 roku na podstawie art. 258 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności,

przy czym na podstawie art. 91 § 2 k.k. jako karę łączną wymierzono karę 4 /czterech/ lat

pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. karę łączną 100 /stu/ stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu jednej stawki na kwotę 20 /dwudziestu/ złotych; na poczet łącznej kary pozbawienia wolności z mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 27 października 2004 roku do 23 lutego 2005 roku, wyrok uprawomocnił się w dniu 30 maja 2006 roku;

4. Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 14 czerwca 2011 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 179/11 za przestępstwo popełnione w dniu 13 stycznia 2011 roku na podstawie art. 278 § 1 k.k. na karę 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności; wyrok uprawomocnił się w dniu 6 października 2011 roku;

5. Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 14 września 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 109/11 za:

a) przestępstwo popełnione w dniu 28 maja 2011 roku na podstawie art. 158 § 3 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. na karę 7 /siedmiu/ lat pozbawienia wolności,

b) przestępstwo popełnione w dniu 31 maja 2011 roku na podstawie art. 263 § 2 k.k. na karę 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. jako karę łączną wymierzono karę 7 /siedmiu/ lat pozbawienia wolności, na poczet której z mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w okresie od 31 maja 2011 roku do 22 listopada 2011 roku, od 22 maja 2012 roku do 14 września 2012 roku; wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 21 lutego 2013 roku w sprawie o sygnaturze II AKa 11/13 utrzymano w mocy zaskarżony przez obrońcę skazanego wyrok;

Sąd Okręgowy w Słupsku wyrokiem z dnia 20 sierpnia 2014 r., w sprawie o sygn. akt II K 41/14:

I. na podstawie art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. i art. 87 k.k. połączył orzeczone wobec Z. K. :

a) wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęborku w sprawie VI K 761/03 - dwie kary po 3 /trzy/ miesiące ograniczenia wolności, opisane w pkt 2 części wstępnej wyroku,

b) wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęborku w sprawie II K 190/05 - karę roku pozbawienia wolności, opisaną w pkt 3 h/ części wstępnej wyroku, za przestępstwo popełnione w sierpniu 2003 roku;

i jako karę łączną wymierzył wobec Z. K. karę roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 577 k.p.k. w zw. z art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonej w pkt I wobec skazanego Z. K. kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego w Łęborku o sygnaturze VI K 761/03 w dniu 11 i 12 czerwca 2003 roku i w sprawie Sądu Rejonowego w Łęborku o sygnaturze II K 190/05 w okresie od 27 października 2004 roku do 23 lutego 2005 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec Z. K.:

a) wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęborku w sprawie II K 179/11 - karę 6/ sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności, opisaną w pkt 4 części wstępnej wyroku;

b) wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku w sprawie II K 109/11 - kary 7 /siedmiu/ lat pozbawienia wolności oraz 6/ sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności, opisane w pkt 5 części wstępnej wyroku,

i jako karę łączną wymierzył wobec Z. K. karę 7 /siedmiu/ lat i 4 /czterech/ miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 577 k.p.k. w zw. z art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonej wobec skazanego Z. K. w pkt III kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Sądu Okręgowego w Słupsku o sygnaturze IIK 109/11 od dnia 31 maja 2011 roku do dnia 22 listopada 2011 roku i od dnia 22 maja 2012 roku do dnia 12 kwietnia 2013 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. połączył orzeczone wobec Z. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęborku w sprawie II K 190/05 - kary 3/trzech/ lat pozbawienia wolności, 2/dwóch/ lat pozbawienia wolności, roku pozbawienia wolności, roku i 2/dwóch/ miesięcy pozbawienia wolności, 8 /ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności, dwie kary po 6 /sześć/ miesięcy pozbawienia wolności oraz roku pozbawienia wolności, opisane w pkt 3 a-g i 3i/ części wstępnej wyroku, i jako karę łączną wymierzył wobec Z. K. karę 3/trzech/ lat pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w pozostałym zakresie;

VII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. S. - Kancelaria Adwokacka w S. kwotę 147,60 /sto czterdzieści siedem sześćdziesiąt /PLN brutto tytułem udzielonej skazanemu nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu;

VIII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego Z. K. od obowiązku poniesienia wydatków w sprawie.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca skazanego, który na podstawie art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok na jego korzyść, w części dotyczącej wymierzonych skazanemu kar łącznych.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mogący mieć wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż okoliczności dotyczące zarówno osoby skazanego, jak i poszczególnych czynów przemawiają za wymierzeniem temu skazanemu kar łącznych w oparciu o zasadę częściowej absorpcji, podczas gdy prawidłowa ocena całokształtu okoliczności podmiotowych i przedmiotowych odnoszących się do skazanego wskazuje na zasadność zastosowania przy łączeniu kar zasady całkowitej absorpcji;

- rażąco niewspółmierność kary wymierzonej skazanemu, poprzez nieuwzględnienie lub niedostateczne uwzględnienie okoliczności dotyczących skazanego, przede wszystkim jego właściwości i warunków osobistych, które uzasadniają orzeczenie kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie kar łącznych w oparciu o zasadę pełnej absorpcji;

ewentualnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Słupsku do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarzuty apelacji obrońcy skazanego Z. K. okazały się bezzasadne, a tym samym, wniosek w niej zawarty nie zasługiwał na uwzględnienie.

Na wstępie należy stwierdzić, że obrońca podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, to de facto zakwestionował wysokość orzeczonych wobec skazanego „kar łącznych”, wobec powyższego godzi się już tylko zwrócić uwagę, że rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14.11.1973 r., sygn. III KR 254/73, OSNPG 1974, Nr 3-4, poz. 51).

Nie chodzi, zatem o każdą ewentualną różnicę w ocenach wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby również w potocznym znaczeniu, jako rażąco niewspółmierną (tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować).

W ocenie Sądu odwoławczego wymierzone Z. K. kary łączne pozbawienia wolności (w punkcie I, III i V zaskarżonego wyroku) w najmniejszym nawet stopniu nie rażą swą surowością.

W pierwszej kolejności należy jasno i jednoznacznie stwierdzić, iż wydając wyrok łączny, sąd orzekający nie jest uprawniony do ponownego rozważenia tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar w poprzednio osądzonych sprawach.

Winien przede wszystkim rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest odległy lub w ogóle go brak, a ponadto rozważyć, czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej.

Na tle orzecznictwa Sądu Najwyższego wykształciła się wręcz reguła, że zasada absorpcji - o zastosowanie której wnosili autor apelacji i skazany - powinna być stosowana tam, gdzie pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami zachodził bliski związek podmiotowy i przedmiotowy. Tam gdzie związek ten jest dalszy, kara powinna być zbliżona do kumulacji kar (zob. OSPiKA 1962, poz. 35, OSNKW 1976, poz. 33).

Sąd Apelacyjny prezentuje od dawna stanowisko, iż priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji, natomiast kara łączna orzekana na zasadzie absorpcji kar, a w szczególności pełnej absorpcji lub kumulacji wyjątkiem. W konsekwencji zasada pełnej absorpcji kar powinna być stosowana jedynie tam gdzie pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami zachodzi bardzo ścisły związek podmiotowy i przedmiotowy oraz bliska więź czasowa.

Mając na uwadze powyższe poglądy, należy przypomnieć, iż Z. K. co do kary łącznej z punktu I wyroku - skazany został za przestępstwa skierowane przeciwko bezpieczeństwu publicznemu (trzy z nich z art. 226 k.k.), zdrowiu publicznemu (art. 41 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii) oraz mieniu (art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k.). Wprawdzie przestępstwa te (tj. pięć czynów) były popełnione od 10 czerwca 2003 roku do sierpnia 2003 roku, a zatem na przestrzeni krótkich odstępów czasowych, to jednak były one różne rodzajowo. Skierowane bowiem były przeciwko zupełnie odmiennym dobrom chronionym prawem. Okoliczności popełnienia tych przestępstw były również odmienne, sposób działania skazanego był zróżnicowany, przestępstwa popełnione zostały na szkodę różnych pokrzywdzonych. A zatem w sytuacji kiedy Sąd meriti ów ścisły związek czasowy uwzględnił i zastosował wobec skazanego przy wymiarze nowej kary łącznej zasadę pełnej absorpcji orzekając karę łączną w dolnych granicach tej kary (tj. w wysokości roku pozbawienia wolności) i to pomimo braku związku przedmiotowego pomiędzy przestępstwami - to tak wymierzona kara łączna uchodzić za surową nie może, tym bardziej że zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. Sąd a quo nie mógł orzec kary łącznej poniżej granicy jej wymiaru (tj. najwyższej z kar wymierzonych za przestępstwa podlegające łączeniu).

Co do kary łącznej z punktu III wyroku, to należy stwierdzić, że Z. K. dopuścił się przestępstw objętych tą karą łączną na przestrzeni krótkiego okresu czasu tj. od 13 stycznia 2011 roku do 31 maja 2011 roku. Jednakże przestępstwa za które został skazany były odmienne rodzajowo - od przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. (przeciwko mieniu), poprzez przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. (skierowanego przeciwko porządkowi publicznemu) oraz przestępstwo z art. 158 § 3 k.k. (przeciwko życiu i zdrowiu). A zatem przestępstwa te pozostawały ze sobą w odległym związku przedmiotowym i podmiotowym, a przy tym popełnione zostały na szkodę wielu różnych pokrzywdzonych. A zatem w tym przypadku brak było podstaw do zastosowania zasady pełnej absorpcji, (pomimo występowania ścisłego związku czasowego) właśnie z uwagi na występujący luźny związek przedmiotowy i podmiotowy popełnionych przestępstw i te wszystkie podniesione powyżej okoliczności, które przemawiały za wymierzeniem kary łącznej powyżej dolnej granicy wyznaczonej ramami granicy kary łącznej, w tym również liczbę przestępstw oraz wysokość orzeczonych jednostkowych kar pozbawienia wolności. Bezsprzeczne jest również, iż popełnienie wielu przestępstw, samo przez się jest doniosłą okolicznością obciążającą przy wymierzaniu kary łącznej w wyroku łącznym. A zatem słusznie stwierdził Sąd meriti, że w tym przypadku winna znaleźć zastosowanie zasada asperacji kar. Taką też zasadę przyjął Sąd Okręgowy kształtując karę łączną w punkcie III wyroku w rozmiarze 7 (siedmiu) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, uwzględniając także i to, że przy wymiarze każdej z kolejnych kar łącznych następuje oddalanie się od dolnej granicy kary łącznej. Nie może przecież ująć z pola widzenia to, że Z. K. przed skazaniem w sprawie VI K 761/03 Sądu Rejonowego w Łęborku - był już karany za popełnienie wielu przestępstw na karę pozbawienia wolności w sprawie II K 649/01 Sądu Rejonowego w Łęborku. Ponadto w okresie 2003r. - 2004r. dopuścił się kolejnych przestępstw za które skazany był wyrokiem w sprawie II K 190/05 Sądu Rejonowego w Łęborku.

Natomiast co do kary łącznej z punktu V wyroku - Z. K. dopuścił się przestępstw objętych tą karą łączną na przestrzeni długiego okresu czasu, bo w okresie od początku 2002 roku do 27 października 2004 roku (a zatem na przestrzeni prawie 2 lat). W tym czasie skazany dopuścił się popełnienia dziesięciu przestępstw, na które składało się wiele podejmowanych przez niego zachowań przestępnych w ramach czynu ciągłego. W tym czasie popełnione przez Z. K. przestępstwa były odmienne rodzajowo - od przestępstwa z art. 282 k.k. (przeciwko mieniu), poprzez przestępstwo z art. 258 k.k. (skierowane przeciwko porządkowi publicznemu), przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. (przeciwko wolności), czy z ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (przeciwko zdrowiu publicznemu). A zatem pomiędzy tymi przestępstwami występował nie tylko luźny związek czasowy, ale także podmiotowo-przedmiotowy. Przestępstwa te skierowane były bowiem przeciwko różnym dobrom prawnie chronionym, odmienny był podmiot pokrzywdzony i przedmiot ochrony. Okoliczności popełnienia przestępstw były również odmienne, sposób działania skazanego był zróżnicowany, przestępstwa popełnione zostały na szkodę różnych pokrzywdzonych. Pomimo tych wszystkich okoliczności przemawiających przeciwko zastosowaniu zasady absorpcji - Sąd meriti kształtując karę łączną w punkcie V wyroku, zasadę tę jednak zastosował. Trafnie akcentował Sąd Okręgowy, że wymierzając w tym zakresie karę łączną kierował się przede wszystkim zasadami, które brał pod uwagę Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie, który jako karę łączną za zbiegające się przestępstwa wymierzył wówczas skazanemu karę czterech lat pozbawienia wolności oraz grzywny, gdy granice ukształtowanej ówczesną sytuacją procesową skazanego kary łącznej wynosiły od trzech lat pozbawienia wolności do dziesięciu lat i dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności. W tej sytuacji, gdy Sąd meriti wyeliminował z tego ciągu zbiegających się przestępstw składających się na wymiar kary łącznej w punkcie V wyroku, czyn opisany w pkt 3 h rubrum wyroku, za które wymierzono karę roku pozbawienia wolności - to wymierzona skazanemu nowa kara łączna w rozmiarze 3 (trzech) lat pozbawienia wolności uchodzić za karę surową nie może, skoro została ukształtowana przy zastosowaniu zasady całkowitej absorpcji. Tym bardziej, że i w tym przypadku, tak jak przy wymiarze kary łącznej w punkcie I zaskarżonego wyroku, zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. Sąd a quo nie mógł orzec kary łącznej w punkcie V poniżej granicy jej wymiaru (tj. najwyższej z kar wymierzonych za przestępstwa podlegające łączeniu).

Tym samym stwierdzić należy, że popełnienie wielu przestępstw, samo przez się jest doniosłą okolicznością obciążającą przy wymiarze kary łącznej w wyroku łącznym.

Stosowanie w takich okolicznościach zasady pełnej absorpcji kar klóciłoby się z zasadami wymiaru kary, gdyż prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego wiele przestępstw i praktycznie do bezkarności pewnych jego przestępczych działań.

Gdy dodatkowo zważy się, że zgodnie z art. 86 § 1 k.k. sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy i przypomni, że wymierzone skazanemu kary łączne: w pkt. I wyroku- karę roku pozbawienia wolności (gdzie kara najwyższa z podlegających połączeniu i ich suma wynosiły odpowiednio rok oraz rok i 60 dni); w pkt. III wyroku karę 7 lat i 4 miesiące pozbawienia wolności (gdzie kara najwyższa z podlegających połączeniu i ich suma wynosiły odpowiednio 7 lat oraz 8 lat); w pkt. V wyroku karę 3 lat pozbawienia wolności (gdzie kara najwyższa z podlegających połączeniu i ich suma wynosiły odpowiednio 3 lata oraz 9 lat i 10 miesięcy) - to trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia jawi się wręcz jako oczywista.

Akcentowane w środku odwoławczym okoliczności związane z celami wychowawczymi i resocjalizacyjnymi w stosunku do skazanego, zostały dostrzeżone przez Sąd a quo i należycie ocenione w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia (str. 18-20). Sąd drugiej instancji w pełni podzielając zaprezentowaną tam argumentację i nie widząc potrzeby jej powtarzania doń się odwołuje.

Nie sposób nie dodać, iż pisemne motywy zaskarżonego wyroku w sposób szczegółowy, przejrzysty i przekonywający przedstawiają powody wydania zaskarżonego orzeczenia.

Z tych względów utrzymano w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

O wynagrodzeniu za obronę z urzędu orzeczono na podstawie § 14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348).

Kierując się zaś tymi samymi powodami co Sąd pierwszej instancji, orzeczono jak w punkcie III wyroku.